

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **H. X. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2024, č. j. MV-81645-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2024, č. j. MV-81645-4/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 560 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2024, č. j. MV-81645-4/SO-2024, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 3. 2024, č. j. OAM-87766-38/ZM-2022, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalovaná porušila povinnosti odvolacího správního orgánu, rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené a prvostupňové rozhodnutí a závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, a není tak zřejmé, jak ke svým závěrům dospěly.
3. Žalobce namítal, že v jeho věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se dopustily libovůle v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, vybočily z rozsahu zákonem svěřených pravomocí a nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dotčená ustanovení nesprávně vyložily.
4. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu žalobce na území. Z nařízení plyne toliko, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří mj. i Velvyslanectví ČR v Hanoji. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě (pokud splní podmínky místní příslušnosti) nebo na území ČR. Nařízení neomezuje Vietnamce podle státní příslušnosti, nýbrž zájemce o podání žádosti na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří i Velvyslanectví ČR v Hanoji, ať již je státní příslušnost zájemců o podání žádosti jakákoli. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu konkrétního cizince na území a vůbec se netýká změny účelu pobytu cizince již pobývajícího na území. Změnu účelu pobytu naopak výslovně upravuje § 45 odst. 1 věta první a § 42g odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Zákon je přitom z hlediska právní síly nadřazen podzákonnému právnímu předpisu, kterým je nařízení vlády. Správní orgány se tedy dopouští absurdní konstrukce, kdy z předpisu nižší právní síly, který přitom ani věcně vůbec nedopadá na projednávaný případ, dochází k závěrům, které jsou v přímém rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy se zákonem o pobytu cizinců.
5. Zároveň žalobce nesouhlasí se závěrem, při že rozhodování o žádosti o vydání zaměstnanecké karty se nejedná o rozhodování o právním nároku cizince. Takovýto závěr považuje žalobce za nesprávný a dovoluje si v tomto ohledu odkázat například na body 24 až 33. odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 13/2021-

45, kde Krajský soud v Praze polemizuje se závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021-47, a to v otázce, zda se v řízení o vydání zaměstnanecké karty rozhoduje o právním nároku žadatele. Ke shodnému závěru dospěl P. Pořízek, který k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty uvedl: „*Důvody pro zamítnutí žádosti jsou formulovány širěji než u dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. To ovšem nic nemění na tom, že výčet důvodů pro zamítnutí žádosti je uzavřený, taxativní. V případě, pokud žadatel o zaměstnaneckou kartu splní zákonem požadované podmínky, má subjektivní veřejné právo na vydání zaměstnanecké karty, s čímž zrcadlově koresponduje povinnost ministerstva vnitra zaměstnaneckou kartu vydat, pokud nemůže uplatnit žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Tomu ostatně odpovídá i znění zákona, která ve vztahu k jedné z kategorií žadatelů o zaměstnaneckou kartu výslovně formuluje při splnění stanovených podmínek povinnost ministerstva vnitra zaměstnaneckou kartu vydat (vydá'). I v tomto případě tak jde o řízení o subjektivním veřejném právu, na jehož udělení má žadatel právní nárok, které podléhá soudnímu přezkumu.*“ [Pořízek, P.: Brána nebo zábrana – problematické aspekty fungování systému Visapoint. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.): Aktuální právní problémy azylového a cizineckého práva. Kancelář veřejného ochránce práv, 2016, str. 55].

6. V současné době situace na trhu práce rozhodně neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců na nekvalifikovaných nebo nízko kvalifikovaných pozicích, neboť míra nezaměstnanosti je v ČR dlouhodobě velmi nízká, dokonce nejnižší mezi členskými zeměmi Evropské unie, a český trh práce dlouhodobě trpí nedostatkem pracovníků, a to jak na vysoce kvalifikovaných, tak i na nekvalifikovaných pozicích. S ohledem na situaci na trhu práce a na stav veřejných financí lze naopak dovodit zájem ČR na pobytu takovýchto cizinců, kteří by jakožto zaměstnanci svými odvody přispívali do veřejného rozpočtu.
7. Žalobce dále namítl, že napadené a prvostupňové rozhodnutí je vnitřně logicky rozporné, když na jedné straně dle správních orgánů není pobyt žalobce na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezájem ČR na pobytu žalobce na území odůvodňují především tím, že žalobce dosud nenaplnil původní účel pobytu na území, tedy studium. Pobyt cizince na území buďto v zájmu ČR je, anebo není. Zákon přitom v tomto ohledu již nerozlišuje konkrétní účel pobytu cizince na území, tedy nelze zamítnout žádost z důvodu, že dle správního orgánu není zájem ČR na pobytu určitého cizince za účelem zaměstnání a zároveň je v zájmu ČR jeho pobyt za jiným účelem.
8. Žalobce dále namítl, že aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti, tedy nezájem ČR na pobytu cizince na území, se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen o konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě tohoto cizince. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti tedy nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země, v tomto případě z Vietnamu.
9. Žalobce dále namítl, že napadené a prvostupňové rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem a ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povoloval a neshledával nezájem ČR na pobytu cizince na území. Není vůbec zřejmé, v čem se projednávaný případ liší od ostatních vietnamských studentů, jimž byla zaměstnanecká karta povolena.
10. Žalobce dále namítl nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění. Z provedeného dokazování, vyjádření vysoké školy ani jiných podkladů ve správním spise rozhodně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nevyplývá, že by žalobce neplnil účel pobytu, nebo že by neměl v úmyslu nadále studovat, přestože by mu byla povolena zaměstnanecká karta. Zároveň je třeba zdůraznit, že žalobce na území žije již více než jeden rok a po celou tuto dobu plní účel svého povoleného pobytu a studuje. Žalobci ostatně bylo v nedávné době ve správním řízení vedeném u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

11. Žalobce toliko využil zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu a přitom nadále plní své studijní povinnosti. Je třeba rovněž připomenout, že judikatura správních soudů se v otázce plnění účelu předchozího povoleného pobytu ustálila v právním názoru, že cizinec je povinen plnit účel předchozího povoleného pobytu před tím, než podá žádost o změnu účelu pobytu. Jakmile tedy cizinec podá žádost o změnu účelu pobytu, nemusí již nadále účel předchozího povoleného pobytu plnit. To nicméně není případ žalobce, neboť ten i nadále účel pobytu studium plní i po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Správní orgány ostatně neplnění účelu ve věci neshledaly, neboť žádost zamítly z jiného důvodu. Úvahy správního orgánu ohledně nenaplnění účelu pobytu, ani odkazy na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, nejsou tedy příléhavé. Žalobce žije na území již více než jeden rok a k pobytu na území za účelem studia, které vyžaduje značné náklady na živobytí, chtěl pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina žalobce nemusela po celou dobu jejího studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem. Závěry ohledně údajného nenaplnění účelu pobytu jsou tak v přímém rozporu s provedeným dokazováním.
12. Odvolací správní orgán se nezabýval odvolací námitkou že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žadatele. Žalobce v odvolání namítal, že žije na území již téměř jeden rok, chtěl pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina žadatele nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní a zaměstnanecká karta jsou dva rozdílné pobytové tituly, které se od sebe kvalitativně liší. Významný rozdíl v právním postavení držitele jednoho z těchto pobytových oprávnění se objevuje například v otázce započitatelnosti doby pobytu na území pro účely získání trvalého pobytu. Dalším rozdílem je například doba platnosti vydaného povolení k pobytu.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
14. Zdůraznila, že v posuzovaném případě nejde o přímou aplikaci kvót, které se na žádosti podávané na území nevztahují, ani o jejich analogické použití, neboť žádosti nejsou považovány za nepřijatelné, ale je o nich rozhodováno meritorně. Existence kvót tvoří východisko pro úvahu, jaký je zájem státu, pokud se jedná o pracovní migraci z Vietnamu. Žalovaná považuje za nezpochybnitelně logickou úvahu, že pokud stát nemá zájem na přílivu nekvalifikované pracovní síly z Vietnamu přicházející přímo z jeho území, pak tento nezájem trvá i v případě, že cizinec z Vietnamu vstoupí na území ČR na základě nárokového pobytového titulu, pro nějž nelze stanovit kvóty, a v řádu pouhých měsíců mění účel svého pobytu na zaměstnání, a to na nekvalifikovanou pracovní pozici. Takovým postupem je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nepochybně výše vyjádřený zájem státu zcela popřen a užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je zcela legitimní. Na tom nic nemění ani skutečnost, že § 45 odst. 1 ve spojení s § 42g odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců připouští podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území ČR ministerstvu v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Uvedená ustanovení totiž pouze stanoví obecné podmínky, za kterých lze na území ČR podat ministerstvu žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, resp. o zaměstnaneckou kartu. Tato ustanovení však dle názoru žalované výše uvedený zájem ČR bez dalšího nesuspendují a nezapovídají to, aby byla každá konkrétní žádost věcně a na základě individuálních okolností posouzena, a to z hlediska jasně a transparentně vyjádřeného nezájmu na přílivu nekvalifikované pracovní síly z Vietnamu.

15. K žalobní námitce týkající se získání trvalého pobytu, kdy je doba setrvání na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia krácena na polovinu, přičemž u pobytu na zaměstnaneckou kartu není krácena, je třeba uvést, že v řízení o dlouhodobém pobytu cizince nelze kalkulovat s vidinou získání trvalého pobytu a kvůli tomuto důvodu bez ohledu podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců dlouhodobý pobyt udělit. Cizinec, který vstoupí na území za účelem studia v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair, se má věnovat primárně tomuto studiu, které deklaruje při vstupu na území, nikoli zaměstnání, které může být pouze činností vedlejší.
16. K žalobní námitce týkající se financí žalovaná uvedla, že žalobci není na území zakazován další pobyt; k dnešnímu dni je oprávněn na území pobývat na základě fikce pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců, neboť dne 14. 5. 2024 podal žádost o změnu účelu pobytu na účel jiné/ostatní (vedeno pod sp. zn. OAM-12560/DP-2024). Držitelé dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní sice nemají volný přístup na trh práce podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), avšak v případě zájmu o zaměstnání na území mají možnost požádat příslušnou pobočku Úřadu práce ČR o vydání povolení k zaměstnání ve smyslu § 89 a násl. citovaného zákona a na území pracovat.
17. Namítá-li žalobce neúplnost skutkového zjištění ve vztahu k dosavadnímu či budoucímu plnění účelu pobytu, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu. Správní orgán se dostatečně zabýval pobytovou historií žalobce, plněním účelu a naplněním zamýšleného účelu předchozího pobytu (studia vysoké školy za účelem získání vysokoškolského vzdělání) a zkoumal zamýšlený účel pobytu žalobce na území (zaměstnání na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci). Zjištěné skutečnosti posuzoval ve vzájemných souvislostech a ve vztahu k právním předpisům, kterými ČR reguluje migraci, a dospěl k závěru, jehož důvody vysvětlil v odůvodnění meritorního rozhodnutí.
18. Žalované jsou známy rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Azs 158/2024 a sp. zn. 5 Azs 149/2024, žalovaná však se závěry v těchto uvedených rozsudcích zásadně nesouhlasí, obrátila na IV. senát Nejvyššího správního soudu s doplněním své kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 mimo jiné s návrhem, aby IV. senát postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Se stejným návrhem se obrátila i na VI., VIII. a X. senát Nejvyššího správního soudu. Komise má za to, že Městský soud v Praze měl vyčkat s

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozsudkem ve věci žalobce na ukončení výše uvedeného řízení o kasační stížnosti a dalších řízení o kasační stížnostech dotýkajících se dané problematiky vedených u jiných senátů Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024, 10 Azs 172/2024). Žalovaná též poukázala na postup Krajského soudu v Brně, který rozsudkem, č. j. 41 A 23/2024-28 ze dne 30. 9. 2024, podanou žalobu v obdobné věci zamítl a uvedl podrobnou argumentaci, na jejímž základě odmítl závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v uvedených zrušujících rozsudcích.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
20. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 12. 10. 2022 do 22. 8. 2023, konkrétně za účelem studia ročního kurzu jazykové a odborné přípravy – kurzu českého jazyka pro další studium akreditovaného studijního programu vysoké školy „Zemědělství tropů a subtropů“ na České zemědělské univerzitě v Praze (dále jen „ČZU“). Na území ČR přicestoval dne 24. 9. 2022.
21. Dne 20. 12. 2022 podal u správního orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli X na pracovní pozici prodavač smíšeného zboží, podle pracovní smlouvy měl práci vykonávat ve X v rozsahu 40 hodin týdně.
22. Podle potvrzení ze dne 9. 3. 2023 žalobce studoval v kurzu českého jazyka pro další studium akreditovaného studijního programu vysoké školy ČZU v rozsahu 560 vyučovacích hodin, od 15. 10. 2022 do 31. 8. 2023, podle potvrzení ze dne 9. 3. 2023 jeho docházka byla 80 %.
23. V protokolu o výsledku ze dne 24. 4. 2023 se účastník řízení podrobně vyjadřoval k průběhu studia a pobytu na území a k požadované pracovní pozici. Mj. uvedl, že účelem jeho cesty do ČR bylo studium, chtěl by pokračovat ve studiu na ČZU. Chce pomáhat rodičům s penězi na studium. Kurz probíhá od pondělí do pátku od 13:30 do 17:30 hod. Popsal průběh výuky. Pracoval by ve Z. pak od pátku do neděle, studoval by pondělí až čtvrtek. Přihlášku na vysokou školu chce podat až příští rok.
24. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023, č. j. OAM-87766-23/ZM-2022, žádost zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR. Účastník podal odvolání, žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 11. 2023, č. j. MV-162013-4/SO-2023, rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť správní orgán I. stupně se dotazoval vysoké školy na průběh studia a provedl výsledek účastníka řízení, tato zjištění však v napadeném rozhodnutí nijak nevypověděl.
25. V rámci nového projednání žádosti správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál o výpis z veřejně dostupné databáze Ministerstva průmyslu a obchodu, týkající se vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, který byl přijat usnesením Vlády České republiky č. 581 z roku 2019, o programech schválených vládou za účelem dosažení ekonomického přínosu pro Českou republiku (<https://www.mpo.cz/cz/zahranicni-obchod/ekonomicka-migrace/program-klicovy-a-vedecky-personal-248245/>).

26. Dne 29. 1. 2024 bylo doručeno vyjádření účastníka řízení. Namítal, že závěr o nenaplnění účelu původního pobytu nemá odporu ve správním spise a je v rozporu s provedeným dokazováním. Z provedeného dokazování nevyplyvá, že by účastník řízení neměl v úmyslu nadále studovat, pokud by mu byla povolena zaměstnanecká karta. Účastník řízení toliko využil zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu, a přitom nadále plní studijní povinnosti. Žije na území již více než rok a chtěl finančně pomoci své rodině a na území rovněž pracovat. Případné zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života. Ve vyjádření ze dne 20. 2. 2024 pak doplnil, že nelze shledat, že by jeho pobyt neměl být v zájmu ČR, argumentoval situací na trhu práce a absencí bezpečnostních rizik.
27. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 26. 3. 2024, č. j. OAM-87766-38/ZM-2022, žádost opětovně zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal, neboť pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR.
28. V odvolání bylo namítáno, že napadené rozhodnutí je nesprávné, nezákonné a nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně žádost zamítl ze stejného důvodu jako v případě prvního rozhodnutí, aniž by reflektoval důvody, pro které bylo rozhodnutí zrušeno, nevypořádal se s konkrétními zjištěními, setrval v rovině obecných a paušálních tvrzení. Správní orgán I. stupně v rozporu se závazným názorem žalované nadále tvrdí, že účastník řízení podal žádost o zaměstnaneckou kartu dříve, než naplnil účel pobytu, když ze správního spisu je zřejmý opak. Správní orgán se dopustil libovůle, kdy nesprávně vyložil a aplikoval zákon o pobytu cizinců. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu konkrétního cizince na území. Odkazuje na předchozí rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-118536-6/SO-2023, z něhož je zřejmé, že správní orgán I. stupně v obdobných věcech zamítá paušálně všechny žádosti vietnamských studentů o změnu účelu pobytu ze studia na zaměstnání na základě metodiky, což je zřejmé i z podkladů v právě projednávané věci. Správní rozhodnutí nelze na tomto založit, neboť jde o individuální správní akt, při němž jsou konkrétní skutkové okolnosti konkrétního případu podřazeny pod právní normu. Nelze dospět k závěru, že by obecně změna účelu pobytu cizince, občana Vietnamu, pobývajícího na území na základě studia, na zaměstnaneckou kartu, neměla být s ohledem na současnou situaci na trhu práce v zájmu ČR. Napadené rozhodnutí je vnitřně logicky rozporné, když na jedné straně není pobyt účastníka řízení na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezájem ČR na jeho pobytu je odůvodněn nenaplněním původního účelu pobytu. Nelze přehlédnout, že občanům Vietnamu, pobývajícím na území na základě zaměstnanecké karty, je v případě splnění zákonných podmínek v současné době běžně povolována žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a obdobně i těm, kteří na území pobývají za jiným účelem (vyjma studia), je běžně povolována změna účelu pobytu na zaměstnaneckou kartu. Rozhodně u těchto skupin cizinců není paušálně shledáván nezájem ČR na pobytu cizince na území. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen konkrétními individualizovanými skutečnostmi. Není možné jej vztáhnout toliko k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jím porušena rovnost před zákonem. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán I. stupně v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povolil. Účastník toliko využil zákonné možnosti podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, přitom nadále plní své studijní povinnosti. Závěr správního orgánu I. stupně, že se účastník řízení rozhodl nenaplnit účel

původního pobytu, nemá oporu ve správním spise a je v přímém rozporu s provedeným dokazováním. Účastník je přesvědčen, že otázka přiměřenosti nebyla dostatečně posouzena.

29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, že účastníku bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy, konkrétně se jednalo o roční kurz jazykové a odborné přípravy – kurz českého jazyka pro další studium akreditovaného studijního programu „Zemědělství tropů a subtropů“ na ČZU. Účastník řízení tuto žádost podal na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Pobytové oprávnění mu bylo vydáno s platností od 12. 10. 2022 do 22. 8. 2023. Na území ČR přicestoval 24. 9. 2022. Žádost o vydání zaměstnanecké karty podal dne 20. 12. 2022. Následně bylo účastníku řízení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia prodlouženo s platností od 23. 8. 2023 do 31. 5. 2024, a to opět za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného ČZU ke studiu akreditovaného studijního programu, tentokrát bakalářského programu „Vodní hospodářství“. Dne 14. 5. 2024 podal účastník řízení žádost o změnu účelu pobytu na účel jiné/ostatní (vedeno pod sp. zn. OAM-12560/ZM-2024), o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, na území tak v současné době pobývá na základě fikce pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného je zřejmé, že účastník řízení po 3 měsících od příjezdu na území požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodáváči smíšeného zboží, pro které zaměstnavatel vyžaduje jako minimální vzdělání základní + praktickou školu. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by mu zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohl požádat. Vláda ČR svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Odůvodnění vztahující se k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. k vydání kvót pro ekonomickou migraci, uvádí: *„V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu... Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).“* Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál dala vláda najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území ČR za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Je zde zcela jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. Cílem vládního programu je poskytnout podporu významným českým a zahraničním investorům, výzkumným organizacím, technologickým společnostem a společnostem typu start-up, které do ČR potřebují přivést cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy.
30. Účastník řízení vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Deklarovaný účel svého pobytu dosud nenaplnil a namísto toho podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

31. Účastník byl ve smyslu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn žádost o vydání zaměstnanecké karty podat na území. Správní orgán I. stupně posuzoval, zda účastník řízení splňuje zákonem o pobytu cizinců dané podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, kdy zjistil důvod pro zamítnutí žádosti uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a dále postupoval v souladu s tímto ustanovením. Zamítnutí žádosti nemá povahu sankce. V této souvislosti lze obdobně odkázat na Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 4. 2023, č. j. 6 A 9/2021-58.
32. Žalovaná nepřisvědčila námitce, že není možné s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat, že pobyt účastníka na území není v zájmu ČR, a aplikovat na tomto základě § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Argumentace uvedeným nařízením vlády je pro závěr o naplnění důvodu aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy pro posouzení zájmu ČR, relevantní. Pokud nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet stanovená omezení a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na území přijme. Pobytové oprávnění za účelem studia není vydáváno cizinci proto, aby na území teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činností, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal.
33. Žalovaná konstatovala, že pobyt účastníka nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci. Diferenciace mezi jednotlivými druhy pobytu, tj. rozdíly mezi pobyty za různými účely, jsou obsaženy v právní úpravě. Dlouhodobý pobyt za účelem studia je pobytovým titulem, na jehož udělení má cizinec při splnění stanovených podmínek nárok, zatímco v případě zaměstnanecké karty se jedná o nenárokový titul, jak bylo zmíněno již výše, a důvody pro zamítnutí žádosti o vydání jsou proto širší.
34. Účastník neprokázal, že by se na území ČR nadále věnoval studiu. Pokud by ovšem zamýšlené prezenční studium na vysoké škole v akreditovaném studijním programu zahájil a pokračoval v něm, volným přístupem na trh práce by disponoval ve smyslu § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, a tedy by si mohl při studiu legálně přivydělávat. Za tímto účelem není třeba podávat žádost o zaměstnaneckou kartu. V rozsudku ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 Azs 443/2018-40, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území ČR je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit cizincům, kteří se na území ČR primárně věnují soustavné přípravě na budoucí povolání, aby si zde mohli v průběhu doby řádného denního či prezenčního studia legálně přivydělávat. Podle § 5 písm. d) téhož zákona se za soustavnou přípravu na budoucí povolání považuje mimo jiné doba prezenčního studia na vysoké škole. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na zákon o vysokých školách. Tento zákon pak rozlišuje mezi studiem v akreditovaných studijních programech (bakalářské, magisterské a doktorské) a programem celoživotního*

vzdělávání (§ 2 odst. 1). Formu studia, tj. zda jde o studium prezenční, distanční nebo o jejich kombinaci, pak citovaný zákon upravuje pouze ve vztahu ke studiu v akreditovaných studijních programech (§ 44 odst. 4).“

35. Žalovaná nepřisvědčila ani námitce, že správní orgán I. stupně se v rámci nového projednání neřídil závazným právním názorem a pokyny a žádost zamítl ze stejného důvodu jako v případě prvního rozhodnutí ve věci, aniž by reflektoval důvody, pro které bylo rozhodnutí zrušeno. Prvostupňové rozhodnutí je řádně odůvodněno ve vztahu ke konkrétní situaci účastníka řízení, přičemž správní orgán I. stupně zohlednil rovněž skutečnosti vyplývající z výsledku účastníka řízení.
36. K námitce, že jiným žadatelům bylo v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu vyhověno, žalovaná uvedla, že každé řízení je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech směřujících k vydání rozhodnutí, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v němž soud v bodě 14 připomněl závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o právním nároku cizince a dále se v bodě 17 vyjádřil k nezákonné diskriminaci občanů Vietnamu, kdy zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. Evropskou unií. Pro posouzení zájmu ČR není bez významu ani vývoj počtu těchto žádostí.
37. K účastníkem řízení předestřené újmě v rodinném a osobním životě žalovaná uvedla, že nebyla blíže konkretizována a dostatečně doložena. Žalovaná se ztotožnila s vypořádáním provedeným správním orgánem I. stupně. K finančním prostředkům doplnila, že účastníku není na území ČR zakazován další pobyt. Rovněž nemusí z území vycestovat, neboť je zde nadále oprávněn pobývat na základě fikce pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců, neboť dne 14. 5. 2024 podal žádost o změnu účelu pobytu na účel jiný/ostatní. Držitelé dlouhodobého pobytu za účelem jiný/ostatní sice nemají volný přístup na trh práce podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, avšak v případě zájmu o zaměstnání na území mají možnost požádat příslušnou pobočku Úřadu práce ČR o vydání povolení k zaměstnání ve smyslu § 89 téhož zákona a na území pracovat. S ohledem na uvedené žalovaná shledala dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení přiměřenými.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
39. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

40. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“
41. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
42. Soud v prvé řadě uvádí, že neshledal důvodnými námitky žalobce, že rozhodnutí žalované nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a že správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené a prvostupňové rozhodnutí. Rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu. Soud tak neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
43. Soud uvádí, že ve věci žádostí občanů Vietnamu o zaměstnaneckou kartu po získání možnosti vstupu na území ČR prostřednictvím dlouhodobého pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která je zcela jednoznačná. Soud se tudíž touto judikaturou řídí i v tomto případě.
44. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové i rozhodnutí žalované, přičemž shledal, že správní orgány nemohou žádost občana Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty zamítnout z důvodu, že jeho pobyt na území za základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR z důvodu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., kterým byly stanoveny kvóty na počet žádostí za ekonomickými účely. Nejvyšší správní soud konstatoval, že stanovené kvóty se na žádost stěžovatelky nevztahovaly, neboť žádost nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Přestože lze souhlasit s některými námitkami žalované proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu, např. k nemožnosti zamítnout obdobné žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který dle názoru soudu skutečně nelze na situaci žalobce použít, neboť tento na území chce plnit účel, za kterým by mu byla zaměstnanecká karta vydána, jeho závěry byly potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-45, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a usneseními ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28 a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.
45. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024, u nichž Nejvyšší správní soud požádala o předložení věci rozšířenému senátu. Kromě řízení vedeného pod sp. zn. 6

Azs 157/2024 bylo o všech kasačních stížnostech rozhodnuto tak, že byly potvrzeny závěry výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37.

46. Z judikatury v současné době jednoznačně vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Zároveň z judikatury vyplývá, že § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opravňuje vládu nastavit kvóty toliko na zastupitelské úřady, přičemž tato zákonodárcem zvolená konstrukce vztahující zaměstnanecké kvóty k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu vylučuje promítnout daný zájem do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinily správní orgány. Kvóty jsou tudíž dle judikatury navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě ČR. Z nařízení vlády však nevyplývá nezáměr ČR o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území na území ČR. Uvedené nařízení vlády tudíž nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští (viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
47. Soud tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou dochází k závěru, že pobyt žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty není bez dalšího v rozporu se zájmy ČR. Soud tudíž shledal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
48. Soud zároveň souhlasí s žalovanou, že správní orgány musí mít možnost bránit snadnému obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, že snaha obejít kvóty musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla vést k zamítnutí žádosti dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost, že podobný postup zvolil větší počet cizinců z Vietnamu, není důvodem pro upuštění od individuálního posouzení a uplatnění jiného důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 256/2024-43 konstatoval, že v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení. Nejvyšší správní soud souhlasil i s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR, přičemž by však žalovaná své rozhodnutí musela založit na § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců a zjišťovat a prokázat snahu cizince obcházet maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění.
49. Soud konstatuje, že i v nyní posuzovaném případě správní orgány upozornily na případné obcházení zákona pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. Obcházení zákona ze strany žalobce však individuálně neposoudily a neodůvodnily a žádost žalobce zamítly z důvodu absence zájmu ČR.

50. Soud upozorňuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2024, ve věci C-14/23 Perle, v němž se Soudní dvůr vyjádřil i ke znakům zneužití, které vyžaduje **souhrn objektivních skutečností**, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného právní úpravou, a jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (bod 44 rozsudku). Dále Soudní dvůr upozornil, že skutečnost, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o přijetí za účelem studia, má v úmyslu na území dotyčného členského státu vykonávat i jinou činnost, tudíž nelze nutně považovat za známku zneužití, zejména pokud tato jiná činnost nemá vliv na studium jakožto hlavní činnost odůvodňující tuto žádost. Pokud se naopak žadatel zavázal vykonávat činnost zejména profesní povahy, jejíž výkon se jeví jako **zjevně neslučitelný** s výkonem hlavní činnosti věnované řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, může tento závazek vyvolávat pochybnosti o skutečných důvodech žádosti o přijetí a případně, ve světle všech relevantních okolností projednávaného případu, naznačovat, že státní příslušník třetí země má v úmyslu pobývat za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí (body 50-51 rozsudku, zvýraznění doplněno).
51. Soud uvádí, že žalovaná může v dalším řízení posoudit, zda okolnosti případu nenasvědčují tomu, že žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal pouze za účelem následného podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, o kterou ze země původu s ohledem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. požádat nemohl. Lze zohlednit, že žalobce přibližně třech měsících ode dne vstupu na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia požádal o vydání zaměstnanecké karty. Přestože žalobce uvádí, že měl v úmyslu i nadále ve svém studiu pokračovat a chtěl si pouze přivydělat, aby ho rodina nemusela podporovat, podklady ze správního spisu nasvědčují tomu, že by další studium zřejmě nebylo slučitelné s výkonem zaměstnání. Žalobce totiž studoval v Praze, kde měl týdně absolvovat výuku v jazykovém kurzu od pondělí do pátku od 13:30 hod do 17:30 hod a byl ubytován v Praze 5, následně by se přestěhoval do X, cestoval by vlakem, měl pracovat 40 hodin týdně za mzdu 30 000 Kč hrubého měsíčně. Lze mít pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce o jeho úmyslech pokračovat ve studiu v Praze, kde by plnil výuku přibližně 20 hodin týdně a další domácí úkoly a zároveň by pracoval na celý úvazek ve X (kde by i bydlel), což by vyžadovalo pravidelné dojíždění, a tudíž by velkou část mzdy využil na pokrytí cestovních nákladů, kdy jedna cesta veřejnou dopravou trvá zhruba 4,5 hodiny či více. Za daných okolností lze mít zároveň důvodné pochybnosti, že by žalobce byl vedle práce na celý úvazek schopen zvládat studium na vysoké škole. Žalovaná může vyhodnotit, zda výkon zaměstnání, k němuž žalobce žádá o vydání zaměstnanecké karty, je slučitelný s jeho pokračováním ve studiu. Soud též dodává, že žalobce po absolvování ročního jazykového kurzu, požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (od 23. 8. 2023 do 31. 5. 2024), a to opět za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka, dne 14. 5. 2024 pak podal žádost o změnu účelu pobytu na účel jiné/ostatní. Byť soudu nejsou známy důvody této žádosti a podrobnosti tohoto řízení, lze zohlednit i okolnosti zjištěné v tomto řízení.
52. Soud s ohledem na výše uvedený zjištěný skutkový stav nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by již neměl v úmyslu nadále studovat, pokud by mu byla povolena zaměstnanecká karta, neboť lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda by žalobce v případě udělení zaměstnanecké karty k výkonu práce ve X nadále pokračoval ve svém studiu v Praze.

53. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a zásahem do legitimního očekávání žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu žalobce neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát.
54. Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal, že závěr správních orgánů pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu absence zájmu ČR nemá oporu ve správním spise, soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení musí žalovaný buď doplnit podklady pro závěr o absenci zájmu ČR pro získání zaměstnanecké karty žalovaným, případně individuálně posoudit a odůvodnit, zda v případě žalobce existují důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty, a tudíž pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady řízení představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, konkrétně převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba a písemné podání ve věci samé, v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Žalobci zároveň svědčí odměna za půl úkon právní služby dle § 11 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025, konkrétně za stručné podání ze dne 1. 4. 2025 použité zástupcem opakovaně u různých spisových značek (např. sp. zn. 19 A 37/2024, 13 A 16/2024, 13 A 20/2024, 13 A 31/2024...), celkem 2 310 Kč a režijní paušál ve výši 450 Kč. Soud tak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 560 Kč, ve 30 denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně